

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/368/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7717213562
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7717213562.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Gizely Majerčák v spore žalobcu Košický samosprávny kraj, Košice, Maratónu Mieru 1, IČO: 35 541 016, proti žalovanej U.. U. K. - súdnej exekútorke, Michalovce, kpt. Nálepku 22, IČO: 31 274 871, o zaplatenie 379,08 eur istiny s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku 5C/57/2017-108 z 25.6.2018 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok, okrem výroku II.

Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom I. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 379,08 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 18.08.2017 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. konanie v časti zaplatenia 5,05 % ročného úroku z omeškania zo sumy 379,08 eur od 20.01.2016 do 15.03.2016 a 5 % úroku z omeškania zo sumy 379,08 eur od 12.08.2016 do 17.08.2017 zastavil a III. priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania, o ktorých bude rozhodnuté osobitným rozhodnutím.

2. V odôvodnení, o.i., uviedol, že žalobca sa žalobou, doručenou súdu 17.8.2017 domáhal voči žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 379,08 eur spolu s prísl., na tom základe, že rozsudkom 12C/131/2005-456 z 27.6.2013 Okresný súd Rožňava zamietol žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu, že voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, že aj napriek podanému odvolaniu, Okresný súd Rožňava vydal 20.11.2013 dopĺňací rozsudok 12C/131/2005-505, ktorým zaviazal žalobcu nahradiť oprávnenej - U.. R. T. F. trovy súdneho konania vo výške 2.824,86 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Na základe cit. rozhodnutí bolo začaté exekučné konanie a 12.6.2014 bolo žalobcovi doručené upovedomenie o začatí exekučného konania, vykonávaného na základe exekučného titulu v súlade s poverením na vykonanie exekúcie, ktoré vydal Okresný súd Košice I pod č. 5802 080733* z 27.5.2014, vedené na Exekútorskom úrade Michalovce, súdnou exekútkou U.. U. K. pod sp. zn. EX 333/2014. Žalobca ako povinný v exekučnom konaní uhradil pohľadávku oprávnenej v exekučnom konaní, ako aj trovy exekučného konania, spolu vo výške 3.437,73 eur, pričom istina predstavovala 3.058,65 eur a trovy exekučného konania 379,08 eur bezhotovostným prevodom na účet súdnej exekútky dňa 17.6.2014, čo bolo potvrdené aj súdnou exekútkou, a to konečným vyúčtovaním exekučného konania podľa § 60 ods. 2 Exekučného poriadku zo dňa 19.6.2014. Krajský súd v Košiciach 31.8.2015 vo veci odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 27.6.2013 č. k. 12C/131/2005-456 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo dňa 20.11.2013 č. k. 12C/131/2005-505 uznesením 6Co 232/2014-517 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom, okrem iného aj vo výroku o náhrade trov konania a vec vrátil súdu

prvej inštancie na ďalšie konanie. Predmetné uznesenie, voči ktorému odvolanie nie je prípustné bolo žalobcovi doručené 19.1.2016, kedy sa žalobca dozvedel, že právny dôvod, na základe ktorého bolo voči nemu vedené exekučné konanie pod sp. zn. EX 333/2014 odpadol a zo strany žalovanej došlo v jej prospech k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu vo výške 379,08 eur titulom zaplatených trov exekučného konania. Žalobca žalobu právne oprel o § 451 ods. 2 Obč. zák. a preto má nárok voči žalovanej, aby mu bezdôvodné obohatenie vydala, keďže sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila.

3. Na pojednávaní 25.6.2018 zást. žalobcu žalobu o zaplatenie 5,05 % ročného úroku z omeškania zo sumy 379,08 eur od 20.01.2016 do 15.3.2016 a 5 % úroku z omeškania zo sumy 379,08 eur od 12.08.2016 do 17.8.2017 v časti zobral späť, keďže mal za to, že žalovaná v tom čase ešte nebola v omeškaní a dátum jej omeškania následne odvodil od dátumu podania žalobného návrhu na súde 17.8.2017.

4. Súd z rozsudku Okresného súdu Rožňava 12C/131/2005-456 z 27.6.2013 zistil, že účastníkmi tohto konania bol ako žalobca Košický samosprávny kraj a žalovanými U. I., U.. R. T. F. a ČSOB, a.s. Bratislava. Predmetom konania bolo určenie neplatnosti právnych úkonov. Z citovaného rozsudku z jeho petitu vyplýva, že žaloba žalobcu bola ohľadom neplatnosti prevodu nehnuteľného majetku medzi U. I. ako predávajúcim a U.. R. T. F. ako kupujúcou na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený Správou katastra Rožňava pod č. V 1354/03 a V 486/04 zamietnutá. V ďalšom odseku petitu citovaného rozsudku súd zamietol žalobu žalobcu ohľadom neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok v k. ú. E. vedený na LV č. XXXX, ktorá zmluva bola registrovaná pod č. V 1739/03 a ktorá bola uzavretá medzi U.. R. T. F. a Istrobankou a.s. Bratislava. V tretej časti petitu súd zastavil konanie o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok zapísaný na LV č. XXXX k. ú. E. pod č. V 848/03, ktorá zmluva bola uzavretá medzi U. I. a Istrobankou, a.s.. V štvrtej časti petitu súd zastavil konanie ohľadom neplatnosti kúpnej zmluvy medzi žalovaným v 1. rade a žalovanou v 2. rade ohľadom parcely č. 2332/2. O trovách konania súd v tomto rozhodnutí nerozhodol. Z rovnopisu odvolania zo dňa 16.7.2013 (č. I. 68 spisu) zistil, že toto odvolanie podal Košický samosprávny kraj voči rozsudku Okresného súdu Rožňava 12C/131/2005-456 zo dňa 27.6.2013, že bolo doručené Okresnému súdu Rožňava 17.7.2013, čo vyplýva z doručky na č. I. 69 spisu. Z dopĺňacieho rozsudku Okresného súdu Rožňava 12C/131/2005-505 z 20.11.2013 na č. I. 9 a nasledujúcich spisu zistil, že týmto dopĺňacím rozsudkom Okresný súd Rožňava zaviazal žalobcu Košický samosprávny kraj zaplatiť žalovanému v 1. rade U. I. trovy konania vo výške 1.854,85 eur a žalovanej v 2. rade U.. R. T. F. trovy konania vo výške 2.824,86 eur. Z upovedomenia o začatí exekúcie EX 333/2014-7 Exekútorského úradu Michalovce, U.. U. K. zo dňa 9.6.2014 na č. I. 11 spisu súd zistil, že táto upovedomila žalobcu ako povinného, že v citovanom konaní bude vymáhať pohľadávku oprávnenej U.. R. T. F., a to vo výške 2.824,86 eur, poplatok za udelenie poverenia 16,50 eur, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní 217,29 eur a trovy exekúcie v úhrnnej výške 1.334,40 eur. Zároveň súdna exekútorka poučila Košický samosprávny kraj ako povinného, že ak si svoju povinnosť vyplývajúcu z tohto upovedomenia splní v lehote 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie trovy exekúcie budú predstavovať 1/2 na odmene exekútora 367,20 eur a hotové výdavky sumu 11,88 eur. Z konečného vyúčtovania exekučného konania podľa § 60 ods. 2 Exekučného poriadku z 19.06.2014 na č. I. 12 spisu zistil, že súdna exekútorka U.. U. K.Á. oznámila Košickému samosprávnemu kraju, okrem iných aj to, že na základe tohto konečného vyúčtovania exekučného konania boli realizované úhrady povinného, a to istina 2.824,86 eur, poplatok za udelenie poverenia 16,50 eur, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní 217,29 eur, polovičná odmena exekútora 306,- eur + 20 % DPH - 61,20 eur, hotové výdavky 9,90 eur + 20 % DPH - 1,98 eur. Z faktúry č. F140174 zo dňa 18.06.2014 na č. I. 20 spisu zistil, že U.. U. K. fakturovala Košickému samosprávnemu kraju citovanou faktúrou sumu 379,08 eur, ktorá suma bola zaplatená zálohou.

5. Z uznesenia Krajského súdu v Košiciach 6Co/232/2014-517 z 31.8.2018 zistil, že cit. uznesením bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie 12C/131/2005-456 z 27.6.2013 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo dňa 20.11.2013 12C/131/2005-505, vrátane výroku o náhrade trov konania vo vzťahu medzi účastníkmi a v rozsahu zrušenia bola vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Z rozsudku Okresného súdu Rožňava 12C/131/2005-557 z 18.1.2016 na č. I. 73-78 spisu zistil, že o predmetnom nároku uvedených účastníkov bolo opätovne rozhodnuté, a to tak, že prevod nehnuteľného majetku na základe zmluvy medzi U. I. ako predávajúcim a kupujúcou U.. R. T. F. na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený pod č. V 1354/03 a V 486/04 je neplatný. V ďalšej časti petitu rozsudku súd určil, že zriadenie záložného práva zmluvou o zriadení záložného práva medzi U.. R. T. F. a Istrobankou, a.s. Bratislava je neplatná. V tretej časti petitu rozsudku súd zaviazal žalovaných

zaplatiť žalobcovi - Košickému samosprávnemu kraju trovy tohto konania vo výške 1.333,90 eur. Z doložky právoplatnosti a vykonateľnosti k tomuto rozsudku 12C/131/2005 z 18.1.2016 na č. I. 79 spisu zistil, že tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 18.7.2017, okrem rozhodnutia o trovách konania, ktoré rozhodnutie bolo zrušené. Z rozsudku Krajského súdu v Košiciach 6Co 80/2016 z 27.6.2017 súd zistil, že cit. rozsudkom odvolací súd rozsudok Okresného súdu Rožňava 12C/131/2005-557 z 18.1.2016 potvrdil vo výroku súdu prvej inštancie, ktorým bola určená neplatnosť kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovaným v 1. rade a žalovanou v 2. rade 20.8.2003 a ktorej vklad bol povolený v konaní V 1354/02 a tiež aj ďalší výrok o určení, že záložná zmluva uzavretá 20.10.2003 medzi U.. R. T. F. a Istrobankou, a.s. Bratislava je neplatná. Súd zároveň zrušil rozsudok vo výroku o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Konštatoval, že v čl. 72 na str. 15 rozsudku krajského súdu je uvedené, že výrok o náhrade trov konania je nepreskúmateľný, lebo súd prvej inštancie rozhodol o trovách podľa vyúčtovania žalobcu, v ktorom vyúčtovaní sú uplatňované aj úkony za zastupovanie nielen žalobcu a jeho právneho predchodcu, ale aj Nemocnice s poliklinikou, a.s., že povinnosťou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania vo vzťahu medzi stranami sporu s prihliadnutím na úspech strán sporu v konaní s poukazom na § 396 ods. 3 C.s.p. Súd, vychádzajúc z § 451 ods. 1, 2, § 458 ods. 1, § 517 ods. 1, 2 Obč. zák. a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., k odporu proti platobnému rozkazu z 19.9.2017, v ktorom žalovaná namietala správnosť doručenia platobného rozkazu z dôvodu, že tento bol doručený a prevzatý jej zamestnankyňou, ktorá je síce splnomocnená na preberanie pošty, ale tej, ktorá sa týka výkonu jej povolania súdnej exekútorky a týka sa jednotlivých exekučných konaní, uviedol, že je vecou súdnej exekútorky v akom rozsahu táto poverila svoju splnomocnenú zamestnankyňu na preberanie pošty, že platobný rozkaz bol žalovanej zaslaný doporučene do vlastných rúk poštou. Adresa žalovanej je uvedená U.. U. K., M.. O. XX, U., C.: XX XXX XXX. Obsah zásielky je uvedený ako platobný rozkaz spolu s návrhom a poučením. Z pečiatky splnomocnenca mal za zrejmé, že táto obsahuje Exekútorský úrad, 071 01 Michalovce, súdna exekútorka U.. U. K., že je vecou pošty, aby posúdila, či rozsah splnomocnenia sa vzťahuje aj na doručenie zásielok adresovaných do vlastných rúk. Poukázal na to, že pošta zrejme rozsah splnomocnenia preskúmala a splnomocnenkyňa predmetnú zásielku vydala, že podľa jeho názoru, mala aj splnomocnenkyňa povinnosť prečítať si, čo zásielka obsahuje, čo nebolo vôbec tajné a čo je aj výslovne uvedené na samotnej doručenke a mala sa ohradiť takémuto doručeniu, že takéto doručenie musí byť realizované priamo súdnej exekútorke a nie prostredníctvom splnomocnenca. Zdôraznil, že nemohol toto doručenie nijakým spôsobom ovplyvniť, že z jeho strany boli splnené všetky zákonom predpísané podmienky na jeho doručenie. Dodal, že žalovaná včas podala voči platobnému rozkazu opravný prostriedok - odpor a preto tento bol následne aj uznesením z 20.9.2017 zrušený. Z uvedeného mal za nesporné, že platobný rozkaz bol žalovanej doručený a že táto využila možnosť opravného prostriedku voči tomuto platobnému rozkazu. S tvrdením žalovanej, že predmetný návrh bol podaný predčasne, nakoľko došlo k zrušeniu rozsudku Okresného súdu Rožňava 12C/131/2005-456 z 27.6.2013 v spojení s dopĺňacím rozsudkom 12C/131/2005-505 z 20.11.2013, ktorý bol v danom prípade exekučným titulom, a to uznesením Krajského súdu v Košiciach 6Co 232/2014-517 z 31.8.2015 a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a teda, ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, tak potom trvá naďalej, bez ohľadu na to, či právoplatný a vykonateľný rozsudok, ktorý toto právo iba deklaroval, bol či nebol zrušený, že zrušením rozhodnutia na základe ktorého bolo plnené, by došlo k bezdôvodnému obohateniu toho, komu bolo plnené len vtedy, ak by právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve, sa nestotožnil. Poukázal na to, že zrušené rozsudky 12C/131/2005 z 27.6.2013 a dopĺňací rozsudok 12C/131/2005-505 z 20.11.2013 neboli deklaratórne rozsudky, že prvostupňový súd o nárokoch uplatnených v cit. konaní rozhodol podľa stavu, ktorý sa mu javil platný a zákonný ku dňu vydania týchto rozhodnutí. Konštatoval, že skutočnosť bola taká, že obidve tieto rozhodnutia, vrátane dopĺňacieho rozsudku, ktorý bol exekučným titulom pre konanie žalovanej EX 333/2014 bol zrušený a týmto momentom došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, lebo neexistoval v momente zrušenia žiaden právny dôvod, na základe ktorého by mal žalobca plniť oprávnenej U.. R. T. F. a tiež vymožená istina sa takto stala plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol a preto aj trovy exekúcie, ktoré žalobca žalovanej uhradil mali za následok zmenšenie jeho majetku na úkor žalovanej. Poukázal na to, že tá skutočnosť a tvrdenie, ako dopadne konanie 12C/131/2005 po uvedených zrušeníach na Okresnom súde Rožňava, je pre uplatnenie nároku v tomto konaní právne bezvýznamná. K námietke žalovanej o nedostatku jej pasívnej legitímácie, nakoľko uplatnený nárok žalobcu nevyplýva zo súkromného práva, že ide o verejnoprávny vzťah sledujúci zabezpečenie funkcií štátu a preto na strane exekútora nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Obč. zák., uviedol, že všetky odpovede na tieto tvrdenia žalovanej sú obsiahnuté v náleze Ústavného súdu SR II. ÚS 165/2012-45 zo dňa 13.2.2013, konkrétne v čl. 30. citovaného nálezu, kde ústavný súd spomína svoj predchádzajúci

nález PL. ÚS 49/03, v ktorom je právne postavenie exekútora determinované tým, že vykonáva úlohy verejnej moci a z tohto dôvodu sa naňho nevzťahujú iné kritéria než na právne postavenie subjektov, ktoré nevykonávajú verejnú - štátnu moc. Exekútor vykonáva v zásade úlohy štátneho orgánu a z toho vyplýva aj to, že jeho právne postavenie, práva a povinnosti a obmedzenia zákon ustanovuje v úzkej spojitosti s týmto jeho osobitným postavením. Exekútor sa takto podieľa na plnení pozitívnych záväzkov štátu v súvislosti s realizáciou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu. V článku 32. citovaného nálezu ďalej ústavný súd uvádza, že čo sa týka postavenia súdneho exekútora výkon exekučnej činnosti predstavuje zverený výkon štátnej moci, čo upravuje Exekučný poriadok v § 5 ods. 2. Z tohto dôvodu sa na súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti vzťahuje aj právny režim náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. a pri realizácii úkonov exekučného konania nie je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd, ale naopak, ako predstaviteľ verejnej moci podieľa sa na plnení pozitívnych záväzkov štátu v súvislosti s realizáciou základných práv účastníkov exekučného konania. V článku 33. citovaného nálezu však ústavný súd uvádza, že postavenie súdneho exekútora v súvislosti s rozhodovaním súdu o trovách exekúcie a o jeho odmene je jeho postavenie odlišné. Exekučný poriadok v ust. § 37 ods. 1 priznáva súdnemu exekútorovi postavenie účastníka konania, ak súd rozhoduje o trovách exekúcie a pri rozhodovaní o trovách postavenie súdneho exekútora je postavenie osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodovaním orgánu verejnej moci dotknuté. Súdny exekútor vykonáva exekútorскую činnosť ako slobodné povolanie, a teda aj ako podnikateľskú činnosť na účely tvorby zisku. Ústavný súd preto posudzuje porušenie práv súdneho exekútora súvisiacich s rozhodovaním súdu o trovách exekúcie alebo odmene exekútora, pretože v tomto postavení je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd. V článku 34. ústavný súd uvádza, že ako nositeľ základných práv a slobôd a osoba vykonávajúca slobodné podnikanie však v tejto pozícii nemôže byť súdny exekútor zároveň v postavení nositeľa štátnej moci a preto sa ústavný súd nestotožňuje s argumentáciou o tom, že v štádiu exekučného konania, kedy exekučný súd autoritatívne rozhodoval o trovách exekučného konania a teda aj o odmene exekútora, vystupoval exekútor voči sťažovateľke ako nositeľ zvrchovanej moci a bol oprávnený jednostranne zakladať práva alebo povinnosti. V tomto štádiu konania má súdny exekútor postavenie účastníka konania a o jeho právach a povinnostiach rozhoduje exekučný súd. V článku 35. citovaného nálezu ústavný súd sa odvoláva na judikát Najvyššieho súdu ČR 30Cdo 3810/2007 s tým, že zrušením rozhodnutia na základe ktorého sa plnilo, dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, to znamená, že podľa hmotného práva táto povinnosť neexistovala. Zrušením rozhodnutia tak odpadáva právny dôvod a poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením. Ústavný súd v článku 36. citovaného nálezu ďalej uvádza, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže byť v občianskom súdnom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Z uvedeného mal zrejmé, že žalovaná v konaní EX 333/2014, čo sa týka trov konania mala postavenie účastníka konania a preto aj v tomto konaní je pasívne vecne legitimovaným účastníkom, že na to, aby sa niekto stal účastníkom konania netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorých v konaní ide, stačí ak podá žalobu alebo, aby bola proti nemu podaná žaloba. Či však bude žalobca v spore úspešný závisí od toho, či je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého odvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinností, ktoré sú predmetom konania sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitimácia. S poukazom na nález ústavného súdu, mal za preukázané, že žalovaná je v predmetnom konaní vecne pasívne legitimovaným subjektom, keďže náhrada škody v zmysle prísl. ust. zákona NR SR č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnkov prichádza do úvahy až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. K ďalšej argumentácii žalovanej obsiahnutej v odpore proti platobnému rozkazu pod bodom 4., že žalobca vysporiadal exekučné konanie dobrovoľne a preto v súlade s § 60 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku došlo k upusteniu od vykonania exekúcie, teda že žalobca vo veci nepodal návrh na odklad exekúcie a nijakým spôsobom nepreukázal, že pokračuje v súdnom konaní, uviedol, že k upusteniu od vykonania exekúcie nedošlo na základe § 60 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku, ale na základe § 46 ods. 8 Exekučného poriadku platného a účinného ku dňu 19.6.2014 a na základe § 60 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku došlo zo strany žalovanej len k vráteniu poverenia súdu, ktoré bolo vydané exekútorovi a nie k upusteniu od vykonania exekúcie, ako to tvrdí žalovaná. Na tomto mieste poukázal na obsah upovedomenia o začatí exekúcie EX 333/2014-7 z 9.6.2014, kde žalovaná

poučila žalobcu o tom, aké budú následky, ak tento splní pohľadávku dobrovoľne a v určenej lehote, teda žalobca sa riadil týmto jej poučením, ktoré má oporu v zákone a tá skutočnosť, či tento podal alebo nepodal návrhy na odklad exekúcie a pod., nemôžu mať za následok, že z jej strany nedošlo k bezdôvodnému obohateniu. Zdôraznil, že naopak, ak by žalobca tieto námietky podal, exekučné konanie by sa predražilo a vzťahovali by sa na trovy žalovanej úplne iné ustanovenia. K argumentácii žalovanej v jej podaní z 30.10.2017 na č. I. 59 spisu uviedol, že žalobca si mohol uplatniť svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia momentom, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo a nemusel čakať na meritórne rozhodnutie Okresného súdu Rožňava v konaní 12C/131/2005, ale pri hypotetickom pripustení argumentácie žalovanej faktom zostáva, že žalobca v konečnom dôsledku bol v tomto konaní úspešný, čo je vyššie uvedené a boli mu priznané aj trovy konania v konečnom rozhodnutí, i keď neprávoplatne, lebo tieto neboli vyúčtované správne, že základ priznania trov konania nepoprel ani krajský súd podľa zásady úspešnosti vo veci (§ 255 ods. 1 C.s.p.) K vyjadreniu žalovanej z 13.3.2018 na č. I. 92 spisu, kde uvádza, že v tomto konkrétnom prípade o trovách exekúcie nerozhodoval exekučný súd, nakoľko v exekučnom konaní nedošlo k zastaveniu exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku a preto nie je možné aplikovať závery obsiahnuté v náleze Ústavného súdu SR II. ÚS 165/2012, nakoľko povinný - žalobca uhradil tieto trovy podľa vyčíslenia v upovedomení o začatí exekúcie a exekučné konanie bolo ukončené v súlade s § 60 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku a že na daný stav je potrebné aplikovať rozsudok Krajského súdu v Trenčíne 5Co 105/2015 zo 17.06.2015 uviedol, že s týmto názorom žalovanej sa opäť nestotožňuje a v zmysle § 220 ods. 3 C.s.p. podal vysvetlenie, že závery Krajského súdu v Trenčíne obsiahnuté v rozsudku 5Co 105/2015 zo 17.6.2015 nie je možné aplikovať na tento skutkový stav zistený v konaní 5C 57/2017 Okresného súdu Michalovce, a to z toho dôvodu, že Krajský súd v Trenčíne v dôvodoch svojho rozhodnutia jednak cituje závery, ku ktorým došiel Ústavný súd SR vo svojom náleze II. ÚS 165/2012-45 z 13.2.2013 vo vzťahu k rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline 7Co 249/2011-126 konštatuje, že súdna exekútorka vymohla svoje trovy v konaní Okresného súdu Žilina 3Er 2249/2012 nie na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ale trovy exekútorke boli priznané na základe uznesenia Okresného súdu Žilina 3Er 2249/2012 v dôsledku vznesených námietok a tento súd námietky povinného proti trovám exekúcie zamietol. Toto uznesenie sa stalo právoplatným a vykonateľným 8.1.2012 a tým, že voči tomuto rozhodnutiu sa povinný - žalobca neodvolal rozhodnutie, ktorým boli zamietnuté námietky povinného proti trovám exekúcie, teda zrušené v konečnom dôsledku nebolo a medzitým došlo k vymoženiu nielen istiny, príslušenstva ale aj samotnej odmeny súdnej exekútorke. S takýmto stavom sa ústavný súd vo svojom náleze II. ÚS 165/2012 nevysporiadal, lebo tam bola iná dôkazná situácia. Súd poukázal na to, že iná dôkazná situácia je aj práve v konaní 5C 57/2017, keďže žalovanej neboli priznané trovy exekúcie na základe rozhodnutia súdu, ale ich dobrovoľným zaplatením zo strany žalobcu, čo malo za následok upustenie od výkonu exekúcie podľa § 46 ods. 8 Exekučného poriadku platného a účinného k 19.6.2014 a následne k vráteniu poverenia súdu podľa § 60 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku. Žalovanej takto neboli trovy exekučného konania priznané žiadnym rozhodnutím zo strany súdu. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žaloba žalobcu je dôvodná, že rozsudkom Okresného súdu Rožňava 12C/131/2005-456 z 27.6.2013 tento súd zamietol žalobu o určenie neplatnosti právnych úkonov voči ktorému rozhodnutiu podal žalobca včas odvolanie, že Okresný súd Rožňava vydal 20.11.2013 dopĺňací rozsudok č. 12C/131/2005-505, ktorým zaviazal žalobcu nahradiť oprávnenej U.. R. T. F. trovy súdneho konania vo výške 2.824,86 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe tohto dopĺňacieho rozsudku vydal Okresný súd Košice I. pod č. 5802 080733* dňa 27.5.2014 poverenie na vykonanie exekúcie pre žalovanú v zmysle § 47 a nasledujúcich zák. č. 233/1995 Z. z. - Exekučný poriadok. Žalovaná 9.6.2014 vydala vo veci upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré doručila, okrem iných aj žalobcovi a ktorý na základe tohto upovedomenia plnil žalovanej tak, že uhradil samotnú istinu, poplatok za udelenie poverenia, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní ako aj polovičnú odmenu exekútorke, čo táto potvrdila 19.6.2014 v konečnom vyúčtovaní exekučného konania podľa § 60 ods. 2 Exekučného poriadku. Ďalej mal súd za preukázané, že rozsudok 12C/131/2005-456 z 27.6.2013 ako aj dopĺňací rozsudok 12C/131/2005-505 z 20.11.2013 boli zrušené uznesením Krajského súdu v Košiciach 6Co 232/2014-517 dňa 31.8.2015. K uvedenému dňu, resp. ku dňu kedy toto rozhodnutie krajského súdu bolo doručené sporovým stranám a na základe ktorého sporové strany prijali plnenie od žalobcu, vzniklo týmto bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 ods. 2 Obč. zák., nakoľko došlo k plneniu z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Dôvodil, že žalovaná ako súdna exekútorka v súvislosti s trovami exekúcie s poukazom na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 165/2012-45 zo dňa 13.2.2013 mala postavenie osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodovaním orgánov verejnej moci dotknuté. Súd mal za to, že týmto momentom aj jej vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré bola povinná

oprávnenému vrátiť. Keďže žalovaná si túto svoju zákonnú povinnosť nespĺnila, súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Keďže žalobca zobral žalobu, čo sa týka úrokov z omeškania za čas od 20.1.2016 do 17.8.2017 späť, v zmysle § 145 ods. 2 C.s.p. v tejto časti konanie zastavil. Súd mal za to, že nárok žalobcu čo sa týka zaplatenia 5 % úroku z omeškania za čas od 18.8.2017 do zaplatenia má oporu v § 517 ods. 1, 2 Obč. zák. a preto s poukazom na § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., keďže základná úroková sadzba ECB v období od 16.3.2016 je 0,00 %, priznal žalobcovi 5 % ročný úrok z omeškania od 18.8.2017, teda odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby v tomto konaní súdu. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že ich náhradu úspešnému žalobcovi priznal. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. osobitným rozhodnutím.

6. Proti rozsudku, okrem výroku II. o zastavení konania v časti prísl., podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná.

7. Vytýkala súdu, že v napadnutom rozsudku sa dostatočne nevysporiadal so základnou otázkou, či v tomto konkrétnom prejednávacom prípade ide o verejnoprávny vzťah, alebo súkromnoprávny vzťah, z ktorého možno odvodzovať bezdôvodné obohatenie, že počas celého konania poukazovala na skutočnosť, že exekučné konanie Ex 333/2014 (z ktorého odvodzuje žalobca súdny spor), bolo vykonávané plne v súlade so zák. č. 233/1995 Z.z., na základe poverenia Okresného súdu Košice I, pričom exekučné konanie Ex 333/2014 bolo ukončené 17.6.2014, t.j. v čase, kedy exekučný titul, na základe ktorého bolo vykonávané exekučné konanie zrušený nebol. Mala za nesporné, že v rámci exekučného konania Ex 333/2014 došlo na základe poverenia Okresného súdu Košice I k plneniu oprávneného, následkom čoho došlo k upusteniu od vykonania exekúcie (§ 46 ods. 8 EP a vráteniu poverenia na vykonanie exekúcie § 60 ods. 1 písm. b/ EP). Rovnako mala za nesporné, že následne potom, čo došlo k upusteniu od vykonania exekúcie (istina pohľadávky a trovy exekúcie boli vypořádané v plnom rozsahu v zákonnej lehote), bol v dôsledku rozhodnutia NS SR zrušený exekučný titul, na základe ktorého bola exekúcia Ex 333/2014 vykonávaná. V priebehu legálne prebiehajúceho exekučného konania vykonávala exekučnú činnosť ako zverený výkon štátnej moci s tým, že pri výkone exekučnej činnosti sa na súdneho exekútora vzťahuje právny režim náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. Poukázala na rozhodnutia súdov, v ktorých sa uvádza, že „Pri realizácii úkonov exekučného konania nie je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd, ale naopak ako predstaviteľ verejnej moci sa podieľa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základných práv účastníkov exekučného konania.“ Ďalej citujúc znenie § 2, § 5 Exekučného poriadku, namietala nedostatok svojej pasívnej legitímácie, že uplatnený nárok žalobcu nevyplýva zo súkromného práva, že išlo o verejnoprávny vzťah sledujúci zabezpečenie funkcie štátu a preto na strane exekútora nemalo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Obč. zák. Citujúc znenie § 33 ods. 1 EP, poukázala na to, že osobitným zákonom v tomto prípade je zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnkov. Citujúc znenie § 4 ods. 1 písm. a/ zák. č. 514/2003 Z.z., zdôraznila, že súd pri konaní musí v prvom rade skúmať podmienky konania a to dostatok aktívnej a pasívnej legitímácie účastníkov súdneho konania. Ďalej citovala sčasti z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR 7Cdo/85/2013 z 9.4.2014 a poukázala na to, že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom nijakým spôsobom neodôvodnil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, vyjadrený napr. aj v uvedenom uznesení NS SR a nevysvetlil, prečo pri výkone exekúcie Ex 333/2014 nebola predstaviteľom verejnej moci a nepodieľala sa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základných práv účastníkov exekučného konania, ale v exekučnom konaní vystupovala ako súkromná osoba. Poukázala na to, že pokiaľ sa súd v plnom rozsahu priklonil k právnemu názoru vyjadreným v náleze Ústavného súdu SR II.ÚS 165/2012, jeho obsah je úplne odlišný od prejednávanej veci a uviedla, že súdny exekútor v tomto prípade nevymáhal pohľadávku pre oprávneného, ale na základe uznesenia súdu o určení výšky trov exekúcie už vystupoval v konaní ako oprávnený, resp. veriteľ, ktorý sa mohol domáhať plnenia aj exekučne a teda išlo o vzťah súkromnoprávny, kde bolo možné domáhať sa bezdôvodného obohatenia. Zdôraznila, že exekučné konanie bolo od začiatku vykonávané plne v súlade s poverením na vykonanie exekúcie a plne v súlade s platnou legislatívou, že plnenie trov exekúcie nevyplývalo z hmotného práva - neexistuje k nemu osobitné rozhodnutie exekučného súdu o trovách exekúcie (§ 200 ods. 5 EP), ale postup exekútora je priamo odvodený zo zákona (§ 38, § 41, § 45, § 47, § 49, § 46 ods. 5 a § 60 ods. 1 písm. b/ EP). Ďalej citovala sčasti z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trenčíne 5Co/105/2015 zo 17.6.2015, a vytýkala súdu, že nedôsledne preštudoval obsah nálezu ÚS SR II.ÚS 165/2012 a obsah rozsudku Krajského súdu v Trenčíne 5Co/105/2015. Poukázala na to, že dôsledkom, či už vymoženie pohľadávky, alebo dobrovoľného plnenia zo strany povinného, výsledkom ktorého je ukončenie exekučného konania,

je povinnosť súdneho exekútora vrátiť poverenie exekučnému súdu - § 60 EP. V prípade vymoženía pohľadávky dochádza k vysporiadaniu celého nároku oprávneného a trov exekúcie v plnej výške 20% z vymoženej pohľadávky - vid' ust. § 4, § 5 vyhl. MS SR č. 288/1995 Z.z. V prípade upustenia od vykonania exekúcie (§ 46 ods. 8 EP) rovnako dochádza k vysporiadaniu celého nároku oprávneného a trov exekúcie, ale iba v skrátenej výške 10% z vymoženej pohľadávky -§ 5 ods. 2 vyhl. MS SR č. 288/1995 Z.z. Rozdiel medzi vymožením pohľadávky a upustením od vykonania exekúcie je stále rovnaký a to dochádza k vysporiadaniu nárokov veriteľa v plnej výške podľa exekučného titulu, pričom rozdiel vzniká iba pri výške trov súdneho exekútora. Opakovala, že exekučné konanie v čase jeho trvania bolo vykonávané v súlade s platnou legislatívou, že k upusteniu od vykonania exekúcie došlo v súlade s § 46 ods. 8 EP a rovnako bolo v súlade s § 60 ods. 1 písm. b/ EP vrátené poverenie súdu. Ďalej opakovala skutočnosti uvedené v jej odpore proti platobnému rozkazu 5C/57/2017-29 zo 6.9.2017, že predmetný návrh bol podaný predčasne. Ďalej, citujúc sčasti z odôvodnenia uznesenia NS SR 7Cdo/85/2013 z 9.4.2014 zdôraznila, že iné vysvetlenie od odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe rozsudok neobsahuje. Ďalej opakovala skutočnosti týkajúce sa doručovania platobného rozkazu a jeho prevzatia jej zamestnankyňou, s tým ako sa súd s námietkou vysporiadal. Opakovala, že správne doručovanie listín je povinnosťou súdu a nie zamestnancov kohokoľvek. Zdôraznila, že v Registri obyvateľov nemá evidovanú adresu na kpt. Nálepku 22, Michalovce, kde bola doručovaná korešpondencia určená do vlastných rúk, čo je v rozpore s platnou legislatívou. Namietala tak odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. a), f) a h) C.s.p., t.j. že neboli splnené procesné podmienky, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla rozsudok zrušiť a zároveň žalobu zamietnuť.

8. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu, o.i., uviedol, že žalovaná opakovane uvádza skutočnosť, že v predmetnom konaní nie je pasívne legitimovaná a na podporu svojich tvrdení citovala na str. 3 svojho odvolania údajné uznesenie NS SR 7Cdo/85/2013 z 9.4.2014 (opakovane uvádzané aj na str. 6 odvolania s odlišným obsahom). Poukázal na to, že predmetná citácia žalovanej sa v predmetnom uznesení NS SR 7Co/85/2013 z 9.4.2014 nenachádza, že nemá možnosť oboznámiť sa s jeho celým obsahom, čo má za následok nemožnosť zistenia skutkového stavu, z ktorého príslušný súd vychádzal pri zaujatí uvádzaného stanoviska. Z uvedeného dôvodu, v súčasnej dobe považuje žalovanou uvádzané tvrdenia za nepreukázané a navrhol neprihliadnuť na ne do času, kým žalovaná nepredloží správne označenie cit. rozhodnutia (s ktorým sa žalobca bude môcť oboznámiť a zaujať k nemu adekvátne stanovisko). K ňou uvádzaným rozhodnutiam - rozsudku Krajského súdu v Trnave 5Co/105/2015 zo 17.6.2015 a uzneseniu NS SR 7Cdo/85/2013 z 9.4.2014, o ktoré opiera svoje tvrdenia aj v konaní prebiehajúcim na súde prvej inštancie, uviedol, že podľa uvádzanej rozhodovacej praxe, nedôjde na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Obč. zák. za predpokladu, že právny dôvod plnenia zrušeného rozhodnutia spočíval v hmotnom práve. Žalobca opakovane uviedol, že pokiaľ nedôjde k právoplatnému skončeniu súdneho konania vedenom na Okresnom súde Rožňava 12C/131/2005, dovtedy nie je možné určiť (označiť) stranu plne úspešnú v danom spore a teda do toho okamihu nevznikne ani hmotnoprávny nárok na náhradu trov konania. Žalobca je presvedčený, že hmotnoprávny nárok dokonca neexistoval ani počas výkonu exekučného konania, keďže doplňujúcim rozsudkom 12C/131/2005 z 20.11.2013 (exekučný titul) bol priznaný nárok na náhradu trov konania strane, ktorá v tej dobe nebola úspešná v spore, keďže voči meritórnemu rozhodnutiu bolo v stanovenej lehote podané odvolanie, že súd prvej inštancie sa podrobne oboznámil s tvrdeniami a predloženými dôkazmi žalobcu, ako aj žalovanej, o čom svedčí opísanie skutkového stavu v bodoch 1 a 2 odôvodnenia rozhodnutia. Z preskúmaného skutkového stavu mal za zrejmé, a aj v odôvodnení rozhodnutia je uvedené, že žalovanou predkladaná rozhodovacia prax sa nedá aplikovať na predmetný prípad, keďže v danom prípade je iná dôkazná situácia, že túto inú dôkaznú situáciu zapríčinili v odôvodnení taktiež uvádzané skutočnosti, a to že Krajským súdom v Košiciach zrušené rozsudky 12C/131/2005 z 27.6.2013 a doplňujúci rozsudok 12C/131/2005-505 z 20.11.2013 neboli deklaratórnymi rozhodnutiami, ako aj uvádzané tvrdenie ohľadom hmotnoprávneho nároku, ktorý v čase zrušenia rozhodnutí neexistoval, navyše podľa tvrdení žalobcu neexistoval ani počas výkonu exekučného konania. Navrhol odvolanie v celom rozsahu zamietnuť a rozhodnutie potvrdiť.

9. Rozsudok vo výroku II. o zastavení konania v časti, odvolaním nebol napadnutý, nadobudol právoplatnosť, preto v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní nebol preskúmaný.

10. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje

dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok okrem výroku II. (tento nadobudol právoplatnosť) potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny, lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklady v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje a na jeho dôvody v celom rozsahu odkazuje, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvádzané žalovanou v odvolaní, ktorá v odvolaní v podstate opakuje tie isté skutočnosti, ktoré uvádzala pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd riadne a presvedčivo vysporiadal.

11. Žalovaná v odvolaní uplatnila odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. a), t.j. že neboli splnené procesné podmienky), písm. f), t.j. že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a písm. h), t.j. že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Ani jeden z vyššie uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

13. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p., t.j. že neboli splnené procesné podmienky definuje Civilný sporový poriadok ako procesné podmienky (podmienky konania - § 161 ods. 1, ako podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť). Civilný sporový poriadok kvalifikuje procesné podmienky, ktoré možno rozdeliť do štyroch základných skupín a to na procesné podmienky na strane súdu, na strane strán sporu, vecné procesné podmienky a negatívne procesné podmienky. Medzi procesné podmienky na strane súdu možno zaradiť právomoc a príslušnosť súdu, medzi procesné podmienky na strane strán sporu možno zaradiť procesnú subjektivitu, procesnú spôsobilosť, povinnosť zastúpenia, spôsobilosť byť zástupcom a plnomocenstvo zástupcu strany. Medzi vecné procesné podmienky sú existencia návrhu na začatie konania a splnenie poplatkovej povinnosti a medzi negatívne procesné podmienky sa zaraďujú prekážka rozhodnutej veci a prekážka litispendencie.

14. Vo vzťahu k tomuto odvolaciemu dôvodu nebolo odvolacím súdom zistené, že by neboli splnené procesné podmienky, v dôsledku ktorých by súd vo veci nemohol konať. Žalovaná vytyka súdu spôsob doručovania platobného rozkazu, že platobný rozkaz nebol riadne doručený, že súd nemal vo veci konať a že konal predčasne.

15. Tieto výhrady žalovanej sú bez právneho významu. Odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k doručeniu platobného rozkazu a jeho následnému konaniu, po zrušení platobného rozkazu na základného podaného odporu žalovanou (bod 36. odôvodnenia rozsudku). Je opätovne potrebné zdôrazniť, že žalovanej bol platobný rozkaz doručený, že voči tomuto platobnému rozkazu podala odpor a preto bol následne uznesením z 20.9.2017 súdom prvej inštancie zrušený, že žalovaná tak využila možnosť podať opravný prostriedok voči vydanému platobnému rozkazu, že súd v konaní o veci samej následne rozhodol rozsudkom, že nebola ukrátená na svojich právach. Z uvedených dôvodov sú tieto námietky nedôvodné.

16. Odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p., sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 - § 135 O.s.p. (§ 191 C.s.p.).

17. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

18. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

19. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalovanej, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti, s ktorými sa súd v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčivo a výstižne vyrovnal.

20. Odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na správne skutkové a právne dôvody uvedené v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorými dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje, ktoré dôvody dávajú odpoveď na všetky namietané skutočnosti uvádzané žalovanou v jej odvolaní.

21. Súd sa dostatočne vysporiadal so základnou otázkou, že v konkrétne prejednávanom prípade nejde o verejnoprávny vzťah ale o súkromnoprávny vzťah, z ktorého možno odvodzovať bezdôvodné obohatenie (bod 38. odôvodnenia rozsudku), s ktorým odôvodnením sa v celom rozsahu odvolací súd stotožňuje a to aj vo vzťahu k cit. rozhodnutiu Ústavného súdu SR II.ÚS 165/2012-45 z 13.2.2013, ktoré, o.i. poukazuje na to, že Exekučný poriadok v § 37 ods. 1 priznáva súdnemu exekútorovi postavenie účastníka konania, ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, že pri rozhodovaní o trovách, postavenie súdneho exekútora je postavenie osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktoré majetkové práva môžu byť rozhodovaním orgánu verejnej moci dotknuté a že súdny exekútor vykonáva exekučnú činnosť ako slobodné povolanie a teda aj ako podnikateľskú činnosť na účely tvorby zisku. Je potrebné opätovne zdôrazniť, že Ústavný súd SR v čl. 36 ústavného nálezu uviedol, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže byť v občianskom súdnom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Nemožno sa teda stotožniť s názorom žalovanej, že v prejednávanom spore išlo o verejnoprávny vzťah sledujúci zabezpečenie funkcie štátu a že preto na jej strane nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Obč. zák. a to už aj z toho dôvodu, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, by mal byť v občianskom súdnom konaní uplatnený až vtedy, ak by žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal (teda voči žalovanej) a je povinný ho vydať.

22. K ďalším výhradám, je potrebné dodať, že exekučný titul, ktorý bol podkladom pre udelenie poverenia exekútorke na vykonanie exekúcie súdom, bol dopĺňací rozsudok 12C/131/2005-505 z 20.11.2013, ktorý nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť (aj keď právoplatnosť na rozhodnutí bola nesprávne vyznačená), že nebol spôsobilým exekučným titulom na vymáhanie trov konania a násl. aj trov exekúcie z dôvodu, že voči rozsudku, ktorým rozhodoval súd vo veci samej, bolo podané odvolanie, ktoré malo za následok aj to, že aj výrok o trovách konania bol týmto odvolaním spochybnený, lebo rozhodnutie o trovách konania súvisí s rozhodnutím vo veci samej.

23. Z exekučného spisu 20Er/2738/2014 Okresného súdu Košice I vyplynulo, že súdom bolo udelené poverenie aj na vymoženie trov exekučného konania, medzi ktoré patrí aj odmena exekútora, ktorá bola žalobcom počas exekučného konania uhradená, čo vyplynulo z konečného vyúčtovania exekučného

konania podľa § 60 ods. 2 Exekučného poriadku z 19.6.2014 (str. 11 exekučného spisu), ktorá odmena exekútora predstavovala 306,00 eur + 20% DPH, t.j. 61,20 eur, hotové výdavky 9,90 eur + 20% DPH, t.j. 1,98 eur (poštovné), celkom 379,08 eur. Z uvedeného možno urobiť jednoznačný záver, že aj odmena exekútora v rámci trov exekučného konania bola predmetom vymáhania v exekučnom konaní, okrem istiny 2.824,86 eur poplatku za udelenia poverenia 16,50 eur a trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní 217,29 eur. Exekútorka vymáhala, okrem nároku oprávneného - trov predchádzajúceho konania 2.824,86 eur aj trovy exekúcie, ktoré v sebe zahŕňajú aj odmenu exekútora, v ktorom postavení bola žalovaná účastníčkou exekučného konania ako súkromnoprávna osoba, t.j. aj v postavení účastníčky konania v rámci nároku na odmenu exekútora, ktoré jej mali vyplývať z Exekučného poriadku. Z uvedených dôvodov sú jej výhrady o nemožnosti aplikácie rozhodnutia Ústavného súdu SR bezpredmetné. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že exekútorka prijala plnenie žalobcu ako bezdôvodné obohatenie, na ktoré jej ani nemohol vzniknúť nárok, keďže v tomto prípade absentoval akýkoľvek právoplatný a vykonateľný exekučný titul, na základe ktorého by bolo možné pohľadávku oprávneného voči žalobcovi (v exekučnom konaní v postavení povinného) vymáhať. Možno urobiť záver, že úhradou trov exekúcie súdnej exekútorky žalobcom, aj keď nedošlo k ich vymoženiu, že došlo k upusteniu od vykonania exekúcie v dôsledku plnenia žalobcu (§ 46 ods. 8 Exekučného poriadku) a k vráteniu poverenia exekútorkou, došlo k bezdôvodnému obohateniu, t.j. plneniu bez právneho dôvodu hneď od počiatku, z dôvodu, že absentovalo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu, ktoré by bolo možné vykonávať.

24. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok, okrem výroku II. potvrdiť ako vecne správny.

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalobcovi bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

26. Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).